

Mida tehti Eesti iseseisvuse taastamiseks Connecticutis USA-s

Ilvi Jõe-Cannon

Mida tehti Eesti iseseisvuse taastamiseks Connecticutis USA-s

Ilvi Jõe-Cannon

Alljärgnevad üritused ja aktsioonid on kirjutatud mälu järgi. Kõik nendega seotud dokumendid on University of Connecticuti Thoms J. Dodd Research Center'is (www.lib.uconn.edu/online/research/speclib/ASC/findaids/ELLA/MSS19970040.html), kuhu ELLA of CT juhatuse nõusolekul said need (samuti fotod) pandud enne minu kolimist Eestisse 1997. a.

Aasta 1987. Eesti Vabariigi iseseisvuse aastapäeval läksin koos Reet Hendriksoniga, mu rootsi-eestlasest külaline, Poola Rahvamajja Willimanticus, kus Connecticuti eestlastel oli tavaks tähistada vabariigi aastapäeva. Aktusel kõneles konsul Aarand Roos New Yorgist, kes varem oli elanud Rootsist. Reet ja Aarand tundsid teineteist ja peale aktust istusime koos ümber laua ja ajasime juttu. Aarand ütles, et leedulased tähistavad oma riigi iseseisvust järgmisel päeval ning sellel aktusel kõneleb riigiametnik Rootsist, kes on tuntud baltlaste vabaduse toetajana. Otsustasime Reedaga minna leedulaste aastapäeva tähistamisele Hartfordis.

Peale aktust oli leedulastel kohvilaud, nagu meilgi oli tavaks, ja seal tutvusime kõnelejaga Rootsist ning ürituse korraldaja hr Pius Nasvytis'ega (ameerika leedulane). Vestluses Piusega nimetasin, et järgmisel aastal, s.o 1988, kõik kolm Balti riiki tähistavad iseseisvuse aastapäeva, ja et võiks kaaluda 70. juubli tähistamist koos. Tema arvas, et see oleks mõttekas mitte ainult tseremoonia asjus vaid ka koostöö edendamise huvides. Otsustasime, et tuleks kokku kutsuda esindajad kolmest rahvusgrupist ja plaani pidada.

Saabus juunikuu ja kommunismi poolt ikestatud rahvaste päev. Ma polnud Piusest kuulnud ja otsustasin minna päeva tähistamisele New Britainis. Seal oli kohal mitmeid balti rahvusest aktiviste ja nendega leppisime kokku pidada koosolek septembris. Nii sai ka tehtud. Kuigi koosolek sai organiseeritud eesmärgiga tähistada ühiselt Eesti, Läti ja Leedu 70. iseseisvuse aastapäeva, muutus meie ühiseks teemaks hoopis vabaduse poliitika, tänu augustis korraldatud MRP-AEG üritusele Hirve pargis. Otsustasime luua Balti organisatsiooni Connecticutis, mis hakkab käsitlema Balti riikide vabanemist Vene okupatsioonist.

Organisatsiooniline koosolek toimus veel enne aasta lõppu. Pius pakkus organisatsioonile nimeks *Estonian, Latvian and Lithuanian Alliance of Connecticut – ELLA of CT*. Kohalolijatele sobis ettepanek, eriti kuna Connecticutis oli olnud hiljuti populaarseks guberneri Ella Grasso. Piuse valisime eesistujaks, Inara Punga (lätlanna) aseesistujaks ning minust sai sekretär. Korraldasime piduliku õhtu Farmingtonis, kus osales esinduslik hulk baltlasi ja kõnelejaks oli jurist William J.H. Hough IV New Yorgist, kes oli liitunud New Yorgis asuva BATUNiga (*Baltic Appeal to the United Nations*).

Aasta 1988. Taas korraldas ELLA of CT piduliku õhtu Farmingtonis ja seekord oli kõnelejaks Paul Goble, analüütik USA Välisministeeriumi Balti osakonnast.

ELLA organiseeris esimese musta lindi päevaga seotud meeleavalduse 23. augustil osariigi Kapitooliumis. Kõnelejaks kutsusime US Kongressi saadiku Bruce A. Morrisoni Connecticutist. Saadik Morrisoniga tekkis ELLA-l hea side ja ta tuli meie üritustele ka edaspidi. Morrison oli Hillary ja Bill Clintoni kursusekaaslane Yale Ülikooli õigusteaduse magistratuuris.

Meie eeliseks oli leedulaste suhteliselt suur arv osariigis ja nende paiknemine, kaasa arvatud palju aastaid varem koguduste poolt ehitatud kirikud. Kapitooliumi lähedal asus leedulaste kirik, mille keldris saime hõlpsasti ette valmistada pikette. Seal hoidsime oma loosungeid ja lippe (me muretsesime endale hea koguse suuri Balti riikide lippe, ning kui toimus meeleavaldus, olime juba kaugelt oma lippudega näha). ELLA loominguliseks hingeks oli leedulanna Elona Vaisnys Yale'ist, kes liitus organisatsiooniga 1988. a. Ta oskas kujundada ELLA üritustele dramaatilise omapära. Teine aktiivne liige, kes liitus ELLAga samal aastal, oli Vaira Paegle, nüüdseks Läti parlamendi saadik.

ELLA liikmed kirjutasid kirju ajalehtedele ja poliitikutele Washingtonis ning esinesid avalikel üritustel.

Kui Mihhail Gorbachev käis 7. detsembril New Yorgis kõnelemas ÜROs, ELLA organiseeris baltlastele bussisõidu New Yorki, mille jaoks said valmistatud asjakohased loosungid ja arusaadavalt olid meil kaases lipud, ning olime paljude rahvaste hulgas, kes demonstreerisid Nõukogude Liidu vastu nii lähedal ÜRO hoonele, kui korrapidajad lubasid. Sellel bussisõidul New Yorki sai laudud koos ühel viisil „Puhu tuul ja tõuka paati“, igitüks meist oma emakeeles.

Aasta 1989. Molotov-Ribbentropi lepingu 50. aastapäeva eel oli ELLA väga aktiivne. Koostöö Connecticuti Eesti Seltsiga hakkas arenema peale seda, kui Kersti Linask valiti kevadel Seltsi juhiks. ELLA liikmed kohtusid kõigi kuue US Kongressi saadikuga ja kahe US Senaatoriga osariigis, kirjutasid artikleid ja kirju ajalehtedele.

Aasta algul helistati mulle kui ELLA sekretärile Joseph Liebermani kontorist ja avaldati soovi kohtuda ELLA esindajatega. Joseph Lieberman oli osariigi peaprokurör ning kavatses kandideerida US Senatisse. Valimised toimusid 1990. a. novembris. Koostasime ELLA delegatsiooni ja kohtusime Liebermaniga. Tema seletas, et arvab olevat piisavat poolehoidu osariigis tema kandidatuurile, ja palus ka meie toetust. Meie väljendasime talle oma huvi ja palusime temapoolset toetust meie pürgimustele. Lieberman oli Tšehhi taustaga jurist ja mõistis Balti riikide olukorda. Ta toetas iseseisvumist. Joe Lieberman võitis valimistel, aga napilt, ja võib väita, et tänu baltlaste häälele. Lieberman ise ei unustanud seda ja tegi järgnevatel aastatel tihedat koostööd ELLAga.

Meedial tekkis huvi Balti riikide küsimuse vastu ja ELLA liikmed kohtusid mitmete ajalehtede toimetajatega. ELLA organiseeritud meelevaldus Hartfordis Kapitooliumi ees oli suurejooneline. Rahvarinde juhtkonnast kutsusime Mati Hindi peakõnelejaks.

Peatuks hetkeks Mati sõidu juures, sest see on hea näide sellest, kui hästi toimus koostöö ja kui suur oli toetus balti vabadusliikumisele. ELLA eesistuja Pius helistas mulle kaks nädalat enne 23. augustit ja ütles, et vabadusliikumine Eestis on suurimat tähelepanu saanud USA meedias ja ELLA peaks kutsuma musta lindi päeva kõnelejaks Rahvarinde juhtiva esindaja, ning palus, et ma oma kontaktide kaudu Eestis toimetaks niisuguse inimese kohale. Ma helistasin Sirje Endrele Tallinnas (sain tuttavaks Sirjega, kui käisin Eestis 1980. a. ja aitasin tol ajal ajakirja „Kultuur ja Elu“ levitada USAs), rääkisin talle ära oma loo ja palusin uurida Marju Lauristini võimalusi tulla ELLA Musta lindi üritusele Hartfordis. Leppisime kokku, et ma helistan paari päeva pärast tagasi. Tegin seda. Sirje teatas, et Marju ei saa tulla, kuna on Balti ketis oluline osaleja, aga Mati Hint on nõus tulema. Mati oli meile tundmatu ja ma pidin leidma tema kohta informiooni ELLA juhtkonnale, et saadaks otsustada tema kasuks. Juhtkond nõustus ja mulle anti ülesanne tema reis korraldada. Helistasin taas Sirjele ja teatasin, et ELLA kutsub Mati Connecticuti ja et hakkab sellega tegelema. Muidugi oli vaja viisat USAsse sisenemiseks.

Juhtus nii, et nädalavahetuseks oli mul ees sõit Washingtoni, kus mu õde Linda elas tol ajal. Laupäeva õhtul, 12. augustil, käisime tuttavalt külas, kus oli ka Elo-Kai Ojamaa, kel oli äsja lõppenud ametiaeg Ameerika saatkonnas Helsingis. Ma pöördusin Elo-Kai poole palvega aidata Matile viisa muretseda. Elo-Kai ei ütelnud midagi, vaid läks verandale suitsu tõmbama.

Kui tupp tagasi tuli, ütles mulle: „Kas ta on parteis?“

„Missuguses?“ küsisin mina, ja tema vastas: „Ainult ühel on tähtsust“. Selge.

Ma ausalt ei teadnud vastust, aga kuna olime eestlanna korteris, kus riulitais meie keeles raamatuid, hakkasin vaatama, et kas on ka midagi Mati Hindi poolt kirjutatud. Ei olnud. Ütlesin Elo-Kaile, et kui Linda poole tagasi jõuame, ma telefoneerin Matile ja küsin.

Tol ajal ei olnud võimalik valida vahetult telefoni numbrit Nõukogude Liidus, vaid tuli operaatorit kasutada. Aga operaatorid USAs streikisid ja neid asendas „management“ tasemel personal. Oli juba peale keskööd, kui helistasin „operaatorile“ ja peale pikka ootamist ta tuli liinile ja andis side Mati telefoniga Tallinnas.

Kui ma küsisin Matilt, kas ta kuulub parteisse, ta vastas: „Ei kuulu mina parteisse, ega kuulunud sinna mu isa, mu vanaisa...“

„Sa aru. Täna.“

Ma ei helistanud Elo-Kaile öösel, vaid hommikul vara ja andsin ta küsimusele vastuse. Ta ütles mulle, et ei saa lubada, aga teeb, mis võimalik selleks, et Matile antaks viisa ning teatab mulle, kui lõplik vastus on saadud. Ma tänasin teda ja hakkasin sõitma tagasi Connecticuti.

Järgmised päevad olid pingelised. Elo-Kai soovis, et asi jääks täielikult tema hoolde ja kuigi ELLA-l oli hea suhe senaator Christopher Dodd'iga, kes oli US Senati välissuhete

komisjoni liige, ei võtnud ma kontakti Dodd'i kontoriga, nagu ma olin Elo-Kaile lubanud. Pius arvas rumaluseks panna kõik munad ühte korvi, aga ma ütlesin talle: „*Trust me*“.

Reedel, 18. augustil, Elo-Kai helistas mulle ja sõnum oli lakooniline: „Ütle oma sõbrale Tallinnas, et ta läheks esmaspäeval USA saatkonda Helsingis viisale järgi“. Ma tänasin teda, panin toru ära ja helistasin reisibüroosse ning tellisin Matile lennukipileti Helsingist New Yorki 21. augustiks. Siis helistasin Matile.

Esmaspäeval, 21. augustil läksime Matile vastu Kennedy Lennujaama koos Piuse ja Henno Uusiga. Meil oli silt Mati nimega, sest me ju ei tundnud teineteist. Peale tutvumist ja tervitamist teatas Mati, et lennujaama passikontrollis oli ametnik vaadanud ta viisale ja ütelnud: „*Same day issue! Impossible!*“ Nüüd tagantjärele vaadates, aastaid hiljem, tõepoolest paljugi, mis tundus olema võimatu, osutus võimalikuks tol ajal.

Musta lindi päeval oli ELLA-l tihe kava. Meediaga tuli suhelda, suur meeleavaldus läbi viia, ning „McNeill Lehrer Report“, lugupeetavaim teleuudiste saade USA-s, ootas New Yorgis Matit peale meeleavaldust Hartfordis. Sõitsime telejaama poolt tellitud limusiiniga New Yorki, ning jõudsime kohale nii, et aega oli isegi varuks ja istusime stuudio ooteruumis. Natuke enne stuudiosse minekut tuli Robert McNeill ooteruumi, tutvustas ennast ja teatas, et Balti keti video on saabunud ja see on suurepärase.

New Yorgis peatusime Urmas Wompa pool. Järgmisel päeval kohtumisel peakonsul Ernst Jaaksoni ja konsul Aarand Roosiga Rockefeller Center'is helises telefon ja otsiti Matit. Taas meedia (ei mäleta nime) tahtis teda intervjueerida. Matil ei olnud kuube seljas ega lipsu ees, ning ma arvasin, et kaamera ette minna sellisena pole vast kõige parem variant. Aarand tõmbas oma lipsu kaelast ning andis Matile. Stuudios laenas Mati kellelki kuue selga ja kõik oli korras. New Yorgis oli Mati veel ühes raadiosaates, ja kui ma ei eksi, see oli „Radio Liberty“.

1989. a. oli balti riikide vabaduse küsimus pidevalt esilehekülgedel ja ELLA of CT, kui tuntud organisatsioon osariigis, osales erinevatel üritustel, nii akadeemilistel kui ka ärisfaaris, samuti teiste ikestatud rahvaste üritustel osariigis.

Marju Lauristin käis vabadusliikumise ajal mitmel korral USA-s ja vist oli selle aasta sügisel, kui ta oli Washingtonis, ja ma helistasin National Press Club'isse ning pakkusin Marjut „*luncheon speaker* 'iks“. Seletasin telefonis vastajale, kes Marju on, ning mulle öeldi, et helistatakse tagasi. Natuke aega läks mööda, ja helistatigi teatega, et kutsutakse Marjut kõnelema sel ja sel päeval ja kuidas temaga kontakti saab.

Aasta 1990. ELLA lobitöö Washingtonis intensiivistus. Juhatus arutas, kas oleks otstarbekas palgata lobist Washingtonis, sest baltlased USA-s olid üldiselt ühel meelel, et eesmärgi saavutamiseks tuleb maksimum mängu panna. Kui alguses kaldus arvamus toetama Balti riikide suveräänsust, siis 1990. a. oldi veendunud, et ainuke põhjendus meie tegevusele saab olla täielik iseseisvus Eestile, Lätile ja Leedule. Jõudsime otsusele lobitöö asjus, et ega meie palgatud lobist Washingtonis ei saavutaks rohkem, kui meie

organisatsiooni liikmed oma tegevusega, ja juhatus peaks ikkagi tegema sama palju tööd kui praegu, sest tal oleks vaja ette valmistada materjal lobistile.

ELLA oli ju osariigi piirides asuv organisatsioon ja meie keskendusime Washingtoni lobitöö asjus oma saadikutele. ELLA oli organiseerunud mõjukaks hääletamise blokiks, millega osariigi poliitikutel tuli arvestada. Baltlasi oli Connecticuti ca 3 miljonilisest rahvastikust vaid 30 000 ümber – suhteliselt väike protsent tervikust –, aga me olime aktiivsed, ja poliitikud teavad, et iga hääl on tähtis.

Aasta 1991. Kui saabus kriitiline jaanuarikuu, oli ELLA-l juba kindel toetus nii kahe US Senaatori poolt, kui ka kõigi 6 US Esindajatekoja saadiku omad. Enne jõule 1990 helistas mulle Pius ja ütles, et allikad Leedust teatavad Kremli plaanist teostada lähipäevil Balti riikides vägivaldseid aktsioone ja ELLA-l on vaja kohtuda oma Washingtoni saadikutega ning neid eesseisvast teavitada. Ta palus, et ma korraldaks need kohtumised. Oli pikk pühadepuhkuse aeg ning kõik saadikud olid kodus, st mitte Washingtonis. Senaator Liebermaniga kohtusime tema kontoris ja ka senaator Dodd'iga. Viimasega jõululaupäeva õhtul. US Kongressi saadik Gejdenson võttis meid vastu oma kodus Bozrahs. 14. jaanuaril jõudsime oma ringiga US Kongressi saadiku Kennelly kontoris. Tema eesruumis istudes panin tähele värsket New York Times'i laual. Esilehel oli vapustav pilt Vilniusest: mees püüab oma kätega tõrjuda eemale tanki, mis veereks üle pikali maas lamava mehe. Sõnu polnudki vaja; sündmused Vilniuses kindlustasid balti rahvale saadik Kennelly ja teiste vankumatu toetuse.

Väljudes Kennelly kontorist, panin tähele ukraina rahvusest tuttavat ootamas oma korda Kennelly'ga kohtuda. Külastades US Kongressi saadikuid, hakkasin tähele panema, et kohtasin teisigi ikestatud rahvaste esindajaid ning küsisin saadikutelt, kas käib ka vene rahvusgrupi esindajaid nendega kohtumas oma huvide asjus, ja vastuseks sain „ei“. Ometi elas Connecticutis arvukalt Venemaalt pärit inimesi, aga nemad ei käinud demokraatia nimel saadikute uksi liigutamas.

Juhtus nii, et Moskva tsirkus oli sel ajal ringreisil USA-s ja kava nägi ette esinemist Connecticutis New Haven'i kolosseumis päeval peale veriseid sündmusi Leedus ja Lätis. Ei olnud piisavalt aega ametlikult luba taotleda meelevalduse korraldamiseks kolosseumi ees, aga ELLA-le tuli linnavalitsus vastu ja me läksime New Haven'i oma loosungite ja lippudega. Selle aja peale olime harjunud sellega, et kui olime oma üritusest pressile teatanud, oli meedia alati kohal ning seekord polnud mingi erand. Sel korral leedulanna Elona ületas oma dramaatilisi võimeid, tulles üritusele sületäie punaste roosidega, mida ta jagas isiklikult igale Moskva tsirkuse staarile peale meie ürituse lõppu.

Kohalik politsei oli erakordselt vastutulelik, juhtides meid kõige avaramasse kohta kolosseumi ees, ja mitmed neist avaldasid meile isiklikku kaastunnet ning kritseerisid Moskvat (kõrvalepõige: Balti vabadusliikumine tootis ka loosungeid autole kleepimiseks. Meil kõigil olid need oma autode küljes, nii ees kui ka taga. Mu tütar oli roolis kord Marylandi osariigis ning liikluspolitsei pidas ta kinni kiiruse ületamise pärast. Politsei vaatas tema dokumendid üle, andis need talle tagasi, öeldes et seekord annab vaid

hoiatuse ning lisas: „*I like your bumper sticker*“. Tütrel oli autol kleebis „*Russia, get out of Estonia, Latvia, Lithuania*“).

Sündmusi nii Moskvas kui ka Balti riikides oli palju, ja ELLA liikmed tegutsesid kohapeal, jagades informatsiooni ja selgitades olukorda. 14. juunil korraldas ELLA küüditamise 50. aastapäeva mälestusürituse pealinna rongijaama rööbastel, tuues tähelepanu sündmusele, mis viis tuhandeid eestlasti, lätlasti ja leedulasi oma kodudest loomavagunites Siberisse.

Saabus suvi. ELLA juhatus arutas, kuidas sel aastal tähistada musta lindi päeva. Otsustasime istutada Balti vabaduse puu osariigi pealinna Elizabeth'i parki. Eeltöö laabus kenasti, koostöö pargi halduritega läks sujuvalt ning ilupuu oli 23. augustiks istutatud. Organiseerimise ajal me muidugi ette ei teadnud, et 19. augustil toimub putš Moskvas. Sündmused toimusid peadpööratavalt kiiresti ning olukord oli äärmiselt pingeline. Neil päevil ELLA juhatus praktiliselt muud ei teinudki, kui suhtles meediaga ja poliitikutega. 23. augustiks hakkas olukord muutuma, kui võimuharajate grupp lagunes.

Alates 1990. a. oli mu üheks tegevuseks võimaldada koolinoortel Eestis tulla vahetusõpilasena Connecticuti ning Hanna Hinrikus Tartust oli mu järjekordne kandidaat, kes saabus 22. augusti õhtul. ELLA juhatus oli otsustanud, et Eestist värskest tulnud noor oleks musta lindi päeva kavas ning hommikul ütlesin Hannale, et nüüd paned mu tütre Muhu rõivad selga ja me lähme parki. Teel sinna seletan, mis sa seal teed. Arusaadavalt oli meedia suurearvuliselt kohal. Kava nägi ette: puu okstelt ripuvad rahvusvärvides ja ka mustad linnud ning Hanna eemaldab sealt viimased. Kava lõpu poole US Kongressi saadiku Nancy Johnsoni nõunik tuli ELLA eesistuja juurde ja ütles, et saadik Johnson on teel tagasi Nõukogude Liidust ja soovib meiega kohtuda vahetult peale naasmist. Saadik Johnson oli edaspidi jätkuvalt Balti riikide toetaja, kui tekkisid majandusliku toetuste ja julgeoleku küsimused Washingtonis seoses Balti riikidega.

Kui lõpuks 2. septembril USA valitsus tunnustas Balti riikide iseseisvust, otsustas ELLA juhatus korraldada tänujumalateenistuse Connecticuti pealinna vanimas kirikus – puritaanlaste kirikus *First Church of Christ*, asutatud 1632. a. Kui ma võtsin ühendust kiriku kantseleiga ja olin õpetajale seletanud ELLA soovi, pakuti meile lahkelt kiriku kasutamist jumalateenistuse jaoks ning koguduse pastor oli nõus võtma juhtiva rolli. Kirikust üle tee asub Wadsworth Atheneum, ameerika vanim avalik kunstimuuseum, ja seal korraldasime piduliku vastuvõtu pealejumalateenistust. See üritus toimus oktoobris. Meie rahvaste ja sõprade osavõtt oli suur ning meedia pööras sündmusele erilist tähelepanu.

Jõuluajal helistati mulle telejaamast Hartfordis ja küsiti ELLA kommentaari Nõukogude Liidu lõpu kohta (26.12.91). Ma vastasin, et Eesti, Läti ja Leedu ei ole Nõukogude Liidus, vaid on iseseisvad riigid, ja meil pole selle sündmuse kohta midagi ütelda. Soovitasin helistajal võtta ühendust vene organisatsioonidega, sest Vene on osa Nõukogude Liidust. Ta vastas: „Ma helistasin teile, sest vene ühiskond pole organiseerunud nagu teie.“

Peale iseseisvuse taastamist

Järgnes tegevus selle nimel, et Washington toetaks Balti riikide majanduslikku arengut ning rahvusvahelise julgeoleku struktuuri liikmeks saamist, mis põhiliselt tähendas NATO-t. Selle poliitika saavutamiseks ja ka tugevama vastupanu osutamiseks Moskva vaenulikule propagandale, mis oli suunatud mitte ainult Balti riikide vastu vaid ka Ukrainale, Poolale ja Ungarile, võttis ELLA ühendust nimetatud riikide juhtidega Connecticutis ja tegi ettepaneku luua ühine organisatsioon, sest meie eesmärgid Washingtonis olid ju samad. Nii sündiski *Baltic, Central and East European Coalition of Connecticut* (BCEEC) 1994. a. Mind valiti eesistujaks ning juhtisin seda organisatsiooni kuni lahkumiseni Eestisse.

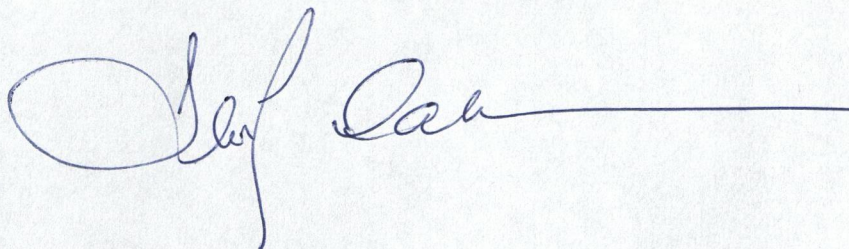
Kui saabus aeg Vene sõjaväel lahkuda Eestist ja Lätist 31. augustil 1994, märkis ELLA seda kaua oodatud päeva septembris Elizabeth'i pargis. Seekord otsustasime asetada Balti vabaduse puu juurde kivi, millele sai raiutud „*Planted on August 23, 1991, by the Estonian, Latvian, and Lithuanian Alliance of Connecticut as a living commitment to the cause of Baltic independence. E.L.L.A. of Connecticut*“. Peale tseremooniat pargis toimus pidulik vastuvõtt lähedal asuval Connecticut Historical Society hoones.

See vast jäigi meie viimaseks avalikuks ürituseks. Ajad olid muutunud ja meie muutsime oma tegevust vastavalt sellele. Tegime tihedamalt koostööd poliitikutega Washingtonis ja *Joint Baltic American National Committee*'ga, kellel olid koostöösuhted Washingtonis asuva *Central and East European Coalition*'iga.

Silmapaistvamad koostöö tegijad ELLA-ga olid: Tiiu ja Ülo Anson, Reet ja Henno Uus, Jaak ja Kristi Rakfeldt, Enn ja Aria Kõiva, Kersti ja Indrik Linask, Linda ja Rein Linask ning vend Madis, Juhan ja Helgi Kõiva ning nende pojad Toomas ja Allan oma abikaasadega, Leili ja Otto Ora, Tiina ja Tõnis Ora, Tiiu ja Uudo Tari, Erik Linnolt, M.D.

Kirja pandud märtsis 2008.

Ilvi Jõe-Cannon
Luise 4-20
Tallinn 10142
ilvicannon@gmail.com

Järgnevad fotod on minu albumist:

MUSTA LINDI PÄEV 1987 CONNECTICUTI KAPITOLIUMIS
 VASAKULT US KONGRESSI SAADIK BRUCE A. MORRISON, ILVI JÕE-
 CANNON, INARA PUNGA

ELLA of CT PIDULIK ÕHTU FARMINGTONIS 1988. a.
 EES VASAKULT PAUL GOBLE, INARA PUNGA, PIUS
 NASVYTIS
 TAGA VASAKULT ENN KÕIVA, ILVI JÕE-CANNON,
 TUNDMATU, VAIRA PÆGLE, JAAK RAKFELDT, ELONA
 VAISNYS, TUNDMATU, VALDAS ADAMKUS

MUSTA LINDI PÄEV 1988, CONNECTICUTI KAPITOOLIUMI EES
 ILVI JÕE-CANNON

MUSTA LINDI PÄEV 1989 CONNECTICUTI KAPITOOLIUMI EES
 ROHELISE KLEIDIGA ELONA VAISNYS, PEAKÕNELEJA MATI HINT,
 ILVI JÕE-CANNON, ILVI TAGA ÜLO ANSON EESTI LIPUGA, ÜMOST
 VASAKUL PIUS NASVYTIS, PUNASELIPSUGA BRUCE A. MORRISON,
 PAREMAL ÄÄREL VIERSTURS PAEGLE

İLVI JÕE-CANNON, US SENATI KANDIDAAT
JOE LIEBERMAN 1989. a.

ANDOVER, CONNECTICUT, "EESTI MAAL" AUGUSTIS 1989. a.
ISTUVAD EES VASAKULT ENN KÕIVA, ILVI JÕE-CANNON,
MATI HINT

MUSTA LINDI PÄEV 1991 ELIZABETHI
PARGIS, HARTFORDIS

VASAKULT US KONGRESSI SAADIK
BARBARA B. KENNELLY, HANNA
HINRIKUS, ILVI IÖE-CANNON

MUSTA LINDI PÄEV 1991 ELIZABETHI PARGIS, HARTFORDIS
HANNA HINRIKUS EEMALDAB MUSTI LINTE BALTI
VABADUSELE ISTUTATUD PUULT

KIVI PAIGUTAMINE BALTI VABADUSEPUU KÕRVALE

LEEDU SOOST ROOMA KATOLIKU PREESTER PÜHITSEB KIVI
SEPTEMBRIS 1994. a.

VAADE BALTI RIIKIDE TÄIELIKU İSESEİSVUSE TÄHİSTAMİSE
ÜRİTUSELE ELİZABETHI PARGIS, HARTFORDIS, SEPTEMBRIS 1994. a.

ELLA of CT TULUÜRITUSELE BOLTONIS APRILLIS 1994. a.
SAABUS EESTI MİNISTER-KONSUL EERIK-NIILES KROSS. TEMA
KORVAL ILVI JÕE-CANNON

ELLA of CT TULUÜRITUS BOLTONIS APRILLIS 1994. a.
VASAKULT LEEDU SUURSAADIK WASHINGTONIS ALFONSAS EIDINTAS,
LÄTI SUURSAADIK WASHINGTONIS OJARS KALNINS, ILVI JÕE-CANNON

ELLA of CT 5. AASTA PÄEVA TÄHISTAMINE WATERBURY'S 1992.d.
ILVI JÕE-CANNON, PEAKÕNELEJA PAUL GOBLE

ELLA of CT 10. AASTA PÄEVA TÄHISTAMINE BOLTONIS 1997.d.
ORGANISATSIOONI EESISTUJAD ILVI JÕE-CANNON, PIUS NASVYTIS
VAIRA PAEGLE

BALTLASTELE SÜNDMUSRIKKAL 1991. a. ELLA of CT TULUÜRITUS WATERBURY'S
VASKULT JAAK RAKFELDT, ILVI JOE-CANNON, US KONGRESSI SAADIK BARBARA B. KENNELLY,
DIIE MASVITIE US SENATOR CHRISTOPHER F DODD ELONA VAICAVE MIIDA PACELE